

Sygn. akt II K 591/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 października 2018r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR P. Nowak

Protokolant: J. Żak

w obecności Prokuratora Rejonowego w Belchatowie B. Góralskiej

po rozpoznaniu na rozprawie dniach 06.08.2018 r. i 01.10.2018 r.

sprawy **A. J. /J./** – ur. (...) w B., s. R. i L. z domu P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 lutego 2018 r. przy ul. (...) w B., woj. (...), dokonał rozboju na osobie D. Z., w ten sposób, że doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności, uderzając go głową w twarz, czym spowodował u niego obrażenia w postaci urazu twarzoczaszki, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 89,35 zł. I dowodu osobistego wystawionego na dane wymienionego pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1) oskarżonego **A. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą w opisie, że w miejsce sformułowania „doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności” przyjmuje sformułowanie „używając przemocy wobec pokrzywdzonego”, tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny w rozmiarze 10 (dziesięć) złotych każda;

2) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 20 lutego 2018 r. godz. 15.05 do dnia 22 lutego 2018 r. godz. 10.15;

3) na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego A. J. na rzecz pokrzywdzonego D. Z. kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

4) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata W. U. kwotę 1062,72 (tysiąc sześćdziesiąt dwa 72/100) złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną oskarżonemu z urzędu;

5) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 591/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. Z. zamieszkuje w B. przy ul. (...). Pokrzywdzony jest osobą niepełnosprawną, poruszającą się przy pomocy kul ortopedycznych. Jest także osobą uzależnioną od alkoholu, często wpadającą w tzw. ciągi alkoholowe. Utrzymuje się ze stałego zasiłku z M. (...) w kwocie 604 złotych miesięcznie.

dowód: zeznania świadka D. Z. k. 22 – 24, 130 – 131.

W dniu 20 lutego 2018 roku około godziny 14.30 D. Z. udał się do sklepu spożywczego znajdującego się na ulicy (...). Miał przy sobie portfel, w którym znajdowały się dowód osobisty oraz pieniądze w kwocie około 90 złotych – osiemdziesiąt złotych w trzech banknotach o nominałach 10, 20 i 50 złotych oraz bilon. Podczas pobytu w sklepie spotkał znanego mu z widzenia mężczyznę, a którym wiedział, iż ma on na imię A. i posługuje się pseudonimem (...). Widząc, że pokrzywdzony posiada pieniądze, (...) zaczął prosić go, aby ten dał mu pieniądze na nalewkę. D. Z. zdecydowanie odmówił i wyszedł ze sklepu.

(...) również wyszedł za nim i szedł wraz z pokrzywdzonym w kierunku jego miejsca zamieszkania. Podczas drogi natarczywie domagał się, aby D. Z. dał mu pieniądze na alkohol. Na wysokości hotelu (...) zastąpił drogę pokrzywdzonemu, kolejny raz zażądał od niego pieniędzy, a gdy ten odmówił uderzył go głową w twarz. D. Z. po uderzeniu upadł na ziemię, a (...) podniósł go. Gdy pokrzywdzony wstał, postanowił dać napastnikowi dla tzw. „świętego spokoju” pieniądze w kwocie 10 złotych. Wyjął wtedy portfel, a (...) wyrwał mu go z ręki i uciekł w kierunku ulicy (...).

dowód: zeznania świadka D. Z. k. 22 – 24, 130 – 131, notatka urzędowa k. 1.

Po tym zdarzeniu D. Z. udał się do swojego miejsca zamieszkania i telefonicznie poinformował Policję o kradzieży portfela z zawartością. Gdy na miejsce przybył patrol Policji pokrzywdzony podał rysopis napastnika, opisując jego wygląd zewnętrzny i strój. Wskazał także funkcjonariuszom, iż mężczyzna ten może znajdować się w okolicach (...). Policjanci zabrali D. Z. do radiowozu i udali się na penetrację pobliskiego terenu. W pobliżu (...) przy ul. (...) ujawnili grupę osób, wśród których znajdował się mężczyzna, którego pokrzywdzony wskazał jako sprawcę napadu na swoją osobę.

dowód: zeznania świadka D. Z. k. 22 – 24, 130 – 131, zeznania świadka S. B. (1) k. 59 – 60, 114 – 115, zeznania świadka A. W. k. 69 – 70, 131, notatka urzędowa k. 1

Po zatrzymaniu okazało się, iż (...) to oskarżony A. J.. Został on osadzony w Izbie Zatrzymań Komendy Powiatowej Policji w B..

dowód: zeznania świadka S. B. (1) k. 59 – 60, 114 – 115, zeznania świadka A. W. k. 69 – 70, 131, protokół zatrzymania osoby k. 2, notatka urzędowa k. 1

Podczas przeszukania osoby oskarżonego ujawniono pieniądze w kwocie 80 złotych w banknotach (po jednym banknocie o nominałach 50, 20 i 10 złotych) oraz w kwocie 9,35 złotych w bilonie.

dowód: protokół przeszukania osoby k. 12 – 14.

W miejscu pobytu oskarżonego, tj. (...) w B. nie odnaleziono żadnych przedmiotów, które mogłyby mieć związek z przedmiotowym przestępstwem.

dowód: protokół przeszukania k. 7 – 8.

W chwili zatrzymania oskarżony A. J. znajdował się pod wpływem alkoholu. Przeprowadzone badanie wykazało w wydychanym przez niego powietrzu obecność 1,03 mg/l oraz 1,06 mg/l alkoholu.

dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego k. 5.

Również nietrzeźwy był pokrzywdzony D. Z., u którego stwierdzono obecność 1,57 mg/l oraz 1,53 mg/l alkoholu w wydychanym z ust powietrzu.

dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego k. 6.

Na skutek zdarzenia D. Z. doznał urazu twarzoczaszki, a doznane obrażenia mogły powstać w okolicznościach i czasie podawanych przez pokrzywdzonego. Spowodowały one naruszenie czynności narządów jego ciała na okres poniżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 2 kk.

dowód: opinia sądowo – lekarska k. 49.

Pokrzywdzony D. Z. odzyskał utracone pieniądze.

dowód: zeznania świadka D. Z. k. 47, 130 – 131, pokwitowanie k. 46.

Na początku marca 2018 roku niedaleko miejsca zdarzenia S. J. – sąsiad i znajomy pokrzywdzonego – odnalazł leżący w trawie dowód osobisty D. Z.. Dowód ten leżał w okolicy ulicy (...), w kierunku której uciekł A. J. po tym, jak zabrał portfel pokrzywdzonego. S. J. przekazał znaleziony dowód osobisty właścicielowi.

dowód: zeznania świadka S. J. k. 62, 115, zeznania świadka D. Z. k. 47, 130 - 131

A. J. był uprzednio karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 27 września 2016 roku w sprawie II K 792/16 za czyn z art. 193 KK na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 20 godzin miesięcznie,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 07 lutego 2017 roku w sprawie II K 1108/16 za czyn z art. 280 § 1 KK i innych m.in. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Postanowieniem z dnia 26 września 2017 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 07 lipca 2017 roku w sprawie II K 456/17 za czyn z art. 288 § 1 KK na karę 60 stawek dziennych grzywny w rozmiarze 10 złotych każda.

dowód: dane o karalności k. 31 – 32, 42 – 43, odpis wyroku k. 55, 56, 57.

Oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną, ani upośledzenie umysłowe. Wykazuje natomiast zakłócenie czynności psychicznych pod postacią (...) W chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości i z tego powodu jego zdolność zrozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem były ograniczone, ale nie w stopniu znacznym. Skutki działania alkoholu oskarżony mógł przewidzieć.

dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 84 – 85a.

Przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego A. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol na terenie B. ze znajomymi (...). Wypili znaczną ilość alkoholu, który kupował oskarżony. Posiadał pieniądze z pracy na (...) oraz z tzw. „(...)”, bowiem kilka dni wcześniej ożenił się. Od dnia ślubu przez cały czas spożywał alkohol. Nie zna osoby pokrzywdzonego, widział go po raz pierwszy po zatrzymaniu przez Policję. Był w sklepie spożywczym na ulicy (...) i kupował tam alkohol. Nie pamięta, aby prosił jakiegoś mężczyznę o 10 złotych na nalewki. Nie dokonał rozboju na osobie D. Z. i nie wie dlaczego pokrzywdzony tak twierdzi. Nie ma z nim żadnego konfliktu. Ujawnione przez policjantów pieniądze pochodzą z pracy (...) przy sklepie (...) w B.. Oskarżony pracuje tam na czarno i przychodzi do pracy na telefon.

Przesłuchany po raz kolejny ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. J. k. 29 – 30, 39 – 40, 73 - 74.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w ocenie Sądu w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości pozwala przyjąć, iż oskarżony **A. J.** jest sprawcą zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego, nie przyznającego się do sprawstwa Sąd poczytuje wyłącznie za jego linię obrony zmierzającą w sposób nieudolny do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wyjaśnienia oskarżonego leżą w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego D. Z.. Świadek dokładnie opisał sposób działania **A. J.**, swoje reakcje na jego zachowanie i wreszcie sam mechanizm przebiegu zaistniałego przestępstwa. Podkreślić przy tym należy, iż D. Z. był w swoich depozycjach konsekwentny, a co więcej znalazły one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Wskazanie pokrzywdzonego, iż sprawcą rozboju na jego szkodę jest **A. J.** w zasadzie nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, jeżeli pamięta się, iż D. Z. znał oskarżonego (co prawda nie z imienia i nazwiska, ale z tzw. ksywki (...)), a ponadto wskazał na szereg okoliczności, które odpowiadały osobie oskarżonego. Właściwy był bowiem rysopis **A. J.** przedstawiony przez pokrzywdzonego, a prawdziwe okoliczności, iż jest on osobą nadużywającą alkoholu oraz często przebywającą w okolicach (...) przy ul. (...) w B. i obracającą się w towarzystwie pensjonariuszy tejże placówki.

Podkreślić przy tym należy, iż D. Z. powiadomił organy ścigania o zaistniałym na swoją szkodę przestępstwie w zasadzie bezpośrednio po jego zaistnieniu, przybyłym na miejsce funkcjonariuszom podał rysopis sprawcy, wskazał jego drogę ucieczki oraz prawdopodobne miejsce pobytu (okolice (...)). Wreszcie udał się z funkcjonariuszami Policji na penetrację pobliskiego terenu i wskazał osobę oskarżonego, jako tego, który dokonał rozboju na jego szkodę.

Zeznania funkcjonariuszy Policji przeprowadzających interwencję, tj. S. B. (2) i A. W. są w zasadzie tożsame, co depozycje pokrzywdzonego, a tym samym w ocenie Sądu jednoznacznie świadczą o wiarygodności zeznań D. Z.. Ciężko przy tym przyjąć, iż zeznania te są wspólną wersją ustaloną pomiędzy pokrzywdzonym, a interweniującymi funkcjonariuszami Policji po to, aby bezpodstawnie oskarżać **A. J.**. Pomijając już fakt, iż D. Z. w żaden sposób nie był skonfliktowany z oskarżonym (wskazał na ta nie tylko pokrzywdzony, ale również oskarżony utrzymując, iż zna D. Z. jedynie z widzenia), to wskazać należy, iż pokrzywdzony przedstawił swoją wersję zdarzeń już podczas telefonicznego zawiadomienia (...) komendy o zaistniałym przestępstwie.

Za istotne należy uznać także wskazanie pokrzywdzonego, iż **A. J.** zabrał mu pieniądze w kwocie niespełna 90 złotych, w tym 80 złotych w banknotach o nominałach pięćdziesięcio-, dwudziesto- i dziesięciozłotowych. Właśnie kwota 89,35 złotych została ujawniona przy oskarżonym w momencie jego zatrzymania, przy czym kwota 80 złotych była w banknotach o dokładnie takich samych nominałach, jak wskazywał D. Z..

Nie może zwalniać oskarżonego od odpowiedzialności fakt, iż w momencie zatrzymania nie znaleziono przy nim portfela i dowodu osobistego pokrzywdzonego. Pomiedzy dokonaniem rozboju na osobie D. Z., a momentem zatrzymania **A. J.** minęło bowiem na tyle dużo czasu, że oskarżony mógł się tych przedmiotów bezpiecznie pozbyć. Zresztą fakt, iż wyrzucił on dowód osobisty D. Z. nie budzi wątpliwości, albowiem wynika on z zeznań pokrzywdzonego i świadka S. J.. Ten ostatni bowiem kilkanaście dni po zdarzeniu znalazł ów dowód w trawie na ul. (...). Przy czym pamiętać należy, iż właśnie ulicą (...) oskarżony oddalił się bezpośrednio po dokonaniu rozboju na osobie D. Z..

Sąd oczywiście zauważa, iż w momencie zdarzenia i zgłaszania interwencji pokrzywdzony D. Z. był w stanie nietrzeźwości. I był to stan nietrzeźwości na poziomie oscylującym w granicach stężenia śmiertelnego dla tzw. przeciętnego człowieka (1,57 mg/l, tj. 3,3 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu). Nie oznacza to jednak, iż depozycje pokrzywdzonego z tego powodu należy uznać za niewiarygodne. W pierwszej kolejności wskazać należy, że – czego pokrzywdzony nie ukrywał – D. Z. jest alkoholikiem i w dacie zdarzenia spożywał alkohol przez dłuższy okres czasu. Dojść zatem mogło do tzw. efektu skumulowania, gdzie nawet niewielka dawka alkoholu, w połączeniu z alkoholem spożywanym dnia poprzedniego doprowadza do znacznego stężenia poziomu alkoholu we krwi lub wydychanym powietrzu. Po wtóre z zeznań świadków S. B. (2) i A. W. w sposób jednoznaczny wynika, iż pokrzywdzony w momencie

podjęcia przez nich interwencji był co prawda nietrzeźwy, ale znajdował się w takim stanie, który nie wyłączał logicznego z nim kontaktu.

Reasumując wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań pokrzywdzonego, a konsekwencją uznania ich za wiarygodne jest odmowa przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego **A. J.**.

Za wiarygodne – co już wskazywano powyżej – Sąd uznał zeznania świadków S. B. (1) i A. W.. Zeznania tych osób korespondują z depozycjami D. Z., a ponadto znalazły odzwierciedlenie w sporządzonych bezpośrednio po interwencji dokumentach w postaci notatek urzędowych, protokołu zatrzymania osoby, protokołu przeszukania osoby oraz protokołach użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego.

Drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia mają zeznania świadka S. J.. Świadek nie był bowiem świadkiem zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy, a jedynie odnalazł i przekazał pokrzywdzonemu skradziony wówczas dowód osobisty. Istotne jest jedynie wskazanie świadka, że dowód ten znaleziony został na trasie ucieczki oskarżonego z miejsca dokonania rozboju.

Drugorzędny charakter mają dla rozstrzygnięcia także zeznania świadków A. G. (pracownicy (...)) oraz B. L. (ekspedientki w sklepie spożywczym przy ul. (...)). Obie kobiety nie miały bowiem żadnych istotnych informacji na temat przebiegu zdarzenia, zachowania oskarżonego i pokrzywdzonego, czy skutków wyrządzonych przestępstwem.

Jako pełna, jasna i nie zawierająca sprzeczności została oceniona opinia sądowo – lekarska, dotyczące obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony D. Z.. Obrażenie u niego stwierdzone w ocenie biegłego mogło powstać w czasie i okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego.

Także opinia sądowo – psychiatryczna dotycząca oskarżonego **A. J.** została uznana za jasną, kompletną i nie zawierającą sprzeczności. Biegli stwierdzili, że oskarżony wprawdzie jest osobą, która w chwili dokonania zarzucanego mu czynu miała ograniczoną zdolność zarówno do rozpoznania ich znaczenia, jak i pokierowania swym postępowaniem, jednakże ograniczenie to nie było znaczne, a po wtóre spowodowane było wprowadzeniem się przez oskarżonego w stan nietrzeźwości, którego skutki mógł przewidzieć. Zachodzi zatem okoliczność określona przez przepis art. 31 § 3 k.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd przyjął, iż oskarżony dokonał zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu z tą zmianą, iż w jego opisie wyeliminował doprowadzenie do stanu bezbronności, a przyjął, że został dokonane poprzez użycie przemocy wobec pokrzywdzonego D. Z..

Jeśli bowiem człowiek zostaje doprowadzony do stanu bezbronności, np. uderzeniem głową w twarz (co miało miejsce w przedmiotowej sprawie), to należy mówić jedynie o użyciu wobec niego przemocy. Uznanie zaś, że nastąpiło doprowadzenie człowieka do stanu bezbronności, staje się zasadne wtedy, gdy ów stan jest wynikiem zachowania, nie będącego użyciem przemocy wobec osoby (wyr. S.N. z 26.11.1980 r., Rw 410/80, OSNKW 1981/3/34). W przedmiotowych sprawach nie budzi wątpliwości fakt, że przestępstwo zostało dokonane przez oskarżonego właśnie poprzez użycie przemocy – D. Z. został uderzony przez **A. J.** głową w twarz, a następnie sprawca siłą wyrwał mu z ręki portfel z zawartością.

U sprawcy zamiar zaboru mienia pokrzywdzonego podjęty został jeszcze przed przystąpieniem do używania wobec niego przemocy. Świadczy o tym fakt, iż **A. J.** domagał się od pokrzywdzonego pieniędzy już podczas pobytu w sklepie przy ul. (...), jak i podczas całej drogi ze sklepu w okolice hotelu (...) gdyby pokrzywdzony sam wydał rzecz oskarżonemu (choć konsekwentnie utrzymuje, że portfel z zawartością został mu wyrwany z ręki), to i tak doszło do rozboju, gdyż w świetle utrwalonego stanowiska orzecznictwa i doktryny, z kradzieżą (w rozumieniu art. 280 § 1 k.k.) mamy do czynienia zarówno w sytuacji, gdy sprawca własnoręcznie odbiera pokrzywdzonemu mienie, które zamierza przywłaszczyć, jak i w wypadkach, gdy pokrzywdzony pod wpływem groźby użycia przemocy, czy też przemocy sam natychmiast wydaje napastnikowi żądany przedmiot.

Sąd stoi na stanowisku, iż kradzież (także w rozumieniu art. 280 § 1 k.k.) jest dokonana w chwili zaboru, tj. objęcia przedmiotu wykonawczego we władztwo sprawcy i w związku z tym stopień utrwalenia władztwa nad tym mieniem, dalsze losy mienia oraz dalsze zamiary sprawcy względem mienia są obojętne z punktu widzenia oceny prawnej (tak wyr. S.N. z 11.10.1988 r., II KR 343/87, OSNKW 1988/7-8).

Ponieważ dokonując zaboru portfela z pieniędzmi oskarżony dokonał jednocześnie zaboru dowodu osobistego należącego do D. Z. uzasadniona jest kwalifikacja jego zachowania z art. 275 § 1 k.k.

Dla możliwości przypisania sprawcy przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 k.k. wystarczy ustalenie, iż w celu dokonania zaboru mienia użył przemocy w jakiegokolwiek postaci, chociażby najłżejszej, nie powodującej jakichkolwiek skutków dla zdrowia pokrzywdzonego. Gdy jednak użyta przemoc wykracza poza te granice i jest w takim stopniu intensywna, że powoduje ponadto określone następstwa dla zdrowia (lub nawet życia), co wyczerpywałoby znamiona odrębnego przestępstwa, to w takiej sytuacji zachodzi rzeczywisty, kumulatywny zbieg przepisów ustawy. Tak też było w przypadku przestępstwa dokonanego przez oskarżonego, bowiem D. Z., na skutek zastosowanej przemocy, doznał obrażeń ciała, które należy zakwalifikować jako wyczerpujące dyspozycję art. 157 § 2 k.k.

Ponieważ, zgodnie z art. 11 § 1 k.k., ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo, na podstawie art. 11 § 2 k.k., należało oba przestępstwa zakwalifikować kumulatywnie, jako wyczerpujące znamiona dwóch przepisów ustawy karnej, tj. art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k.

Oskarżony **A. J.** jest winny dokonania przypisanego mu przestępstwa, ponieważ mógł rozpoznać bezprawność swojego działania, nic też nie ograniczało jego woli w zakresie podjęcia i realizacji czynu.

Przy wymiarze kary Sąd poczytał, jako okoliczności obciążające, a mające wpływ na wymiar kary :

- łatwość w podjęciu i realizacji zamiaru przestępczego – oskarżony widząc osobę D. Z. i posiadane przez niego pieniądze, podjął natychmiastową decyzję o wejściu w ich posiadanie, co wskazuje na nasilenie złej woli i lekceważenie jakichkolwiek norm, zarówno prawnych, jak i moralnych,
- działanie oskarżonego pod wpływem alkoholu,
- uprzednią karalność oskarżonego, w tym także za przestępstwo rozboju i to w sytuacji, gdy miał on świadomość, iż kara wymierzona mu wcześniej za przestępstwo rozboju została prawomocnie zarządzona i czeka go odbycie kary pozbawienia wolności.

Sąd natomiast po stronie oskarżonego nie dopatrywał się żadnych okoliczności o charakterze łagodzącym, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i uznając, że społeczna szkodliwość czynu **A. J.** jest wysoka, Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności. Kara w takim rozmiarze jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełnia wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, uczyni zadość i ugruntują społeczne przekonanie, że przestępcę spotyka zasłużona kara. Pamiętać przy tym należy, iż pół roku przed zdarzeniem oskarżony został skazany prawomocnie za czyn z art. 288 § 1 k.k. oraz zarządzono mu prawomocnie wykonanie zawieszony kary pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. Mimo to **A. J.** ponownie wszedł w konflikt z prawem, co jednoznacznie wskazuje na znaczne nasilenie negatywnych zachowań leżących po jego stronie.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył **A. J.** na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od 20 lutego 2018 r. (godz. 15.05) do dnia 22 lutego 2018 r. (godz. 10.15).

Z uwagi na to, że oskarżony popełniał czyn zabroniony celem osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd wymierzył mu na podstawie art. 33 § 2 k.k. obok kary pozbawienia wolności, karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych. Wysokość

jednej stawki grzywny na kwotę 10 złotych Sąd ustalił w oparciu o dochody oskarżonego oraz jego sytuację rodzinną i majątkową.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd tytułem częściowego zadośćuczynienia zasądził od **A. J.** na rzecz pokrzywdzonego **D. Z.** kwotę 500 złotych uznając, iż kwota ta chociażby częściowo zrekompensuje mu krzywdę i cierpienia doznane w związku z obrażeniami spowodowanymi przez oskarżonego, który do tej pory w żaden sposób nie kontaktował się z pokrzywdzonym i nie próbował zrekompensować mu negatywnych skutków przestępstwa.

Na podstawie § 17 ust. 2 pkt. 3 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu / Dz. Ust. poz. 1714 / Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata **W. U.** wynagrodzenie w kwocie 1.062,72 złotych za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu, oceniając przy tym zawilość sprawy oraz nakład pracy poczynionej przez obrońcę.

Na podstawie art. 624 k.p.k., Sąd zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, uznając, iż byłoby to dla niego zbyt uciążliwe, z uwagi na fakt, iż jest on osobą nie pracującą, nie posiadającą żadnego majątku, aktualnie odbywającą karę